

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Małgorzata Bohun (spr.)
Sędzia SA:	Aleksandra Marszałek
Sędzia SA:	Iwona Biedroń

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **E. K.**

przeciwko: **M. K. i A. K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia obojga pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt I C 1007/12

p o s t a n a w i a: zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalić wnioszek powódki o udzielenie zabezpieczenia.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia o zapłatę kwoty 102.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.05.2012 r. i kosztami procesu. Powódka dochodziła zapłaty kwoty przekazanej P. K. przed jego śmiercią. Powódka i pozwani są spadkobiercami P. K. (po 1/3). Powódka domagała się zabezpieczenia roszczenia przez ustanowienie hipotek przymusowych na lokalach, stanowiących własność P. K..

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Świdnicy udzielił zabezpieczenia roszczenia przez ustanowienie na rzecz powódki hipoteki przymusowej na dwóch nieruchomościach: położonej w W. przy

ul. (...) (KW nr (...), prowadzona przez

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu), do kwoty 70.000 zł oraz położonej w B. przy ul. (...) (KW nr (...), prowadzona przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu) do kwoty 50.000 zł. W ocenie Sądu pierwszej instancji powódka uprawdopodobniła roszczenie, przedstawiając dowód przekazania

P. K. kwoty dochodzonej od pozwanych. Uprawdopodobniła też istnienie interesu prawnego, gdyż celem postępowania jest rozliczenie nakładów, dokonanych przez powódkę na rzecz P. K..

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyli oboje pozwani (k. 61), podnosząc zarzut naruszenia przepisów art. 730¹ k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że zgłoszone roszczenie jest wiarygodne,

a brak zabezpieczenia mógłby pozbawić powódkę możliwości zaspokojenia roszczenia. W oparciu o powyższy zarzut pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku o udzielenie zabezpieczenia oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o jego oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne, aczkolwiek nie wszystkie wskazane w nim argumenty należało podzielić.

Wniosek o udzielenie zabezpieczenia należało oddalić przede wszystkim z uwagi na wadliwy sposób jego sformułowania, którym Sąd był związany, nie mogąc dokonać samodzielnie jego zmiany (art. 738 k.p.c.). Powódka domagała się zabezpieczenia roszczenia przez ustanowienie hipoteki przymusowej na lokalach mieszkalnych, położonych w W. przy ul. (...)

i w B. przy ul. (...), podając, że stanowią one własność P. K.. P. K. nie żyje od 24.01.2012 r., a spadek po nim w częściach równych (po 1/3) nabyła powódka oraz każde z pozwanych.

Powódka, żądając ustanowienia hipoteki przymusowej na wskazanych lokalach, domagała się ustanowienia hipoteki także na własnym prawie, które nabyła (w 1/3)

z chwilą otwarcia spadku. Tak ujęty wniosek, sporządzony zresztą przez profesjonalnego pełnomocnika, nie mógł zostać uwzględniony i podlegał oddaleniu

z uwagi na wadliwie obrany sposób zabezpieczenia.

W tej sytuacji zarzuty i argumenty zażalenia, dotyczące oceny przesłanek zabezpieczenia, nabierały charakteru drugorzędny. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, dotyczący uprawdopodobnienia roszczenia. Powódka przedłożyła bowiem dowody wskazujące na to, że dysponowała kwotą 102.000 zł i przekazała ją P. K. (k. 29 – 32) i były to okoliczności wystarczające dla dokonania właściwej postępowaniu zabezpieczającemu oceny *prima facie*. Szczegółowe kwestie, związane z okolicznościami przekazania takiej kwoty, jak również autentycznością i prawdziwością dokumentów przedłożonych przez powódkę na poparcie jej twierdzeń, będą roztrząsane dopiero w postępowaniu rozpoznawczym. Z kolei przywoływane w uzasadnieniu zażalenia argumenty, dotyczące istniejącego między spadkobiercami konfliktu, były nieistotne i pozostawały bez wpływu na ocenę zaskarżonego postanowienia.

Analiza przesłanki zabezpieczenia w postaci interesu prawnego była natomiast o tyle utrudniona, że Sąd pierwszej instancji nie wskazał, w czym upatrywał tego interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Powołanie się na cel postępowania, którym w ocenie Sądu pierwszej instancji jest rozliczenie nakładów poczynionych na majątek P. K., nie było wystarczające dla uzasadnienia stanowiska Sądu, skoro otrzymanie świadczenia pieniężnego jest

z natury celem każdego postępowania o zapłatę. Powódka swą argumentację ograniczyła do wskazania, że nabyte przez pozwanych w drodze spadkobrania lokale mieszkalne (ściślej – udziały w nich) są ich jedynym majątkiem.

Powódka nie uprawdopodobniła jednak, by pozwani podejmowali jakiegokolwiek kroki, zmierzające do wyzbycia się przypadających im udziałów w przedmiotach spadkowych. O realności takiego zagrożenia trudno jest mówić, gdy weźmie się pod uwagę, że każde przesunięcie majątkowe, dokonane w imieniu małoletnich pozwanych, wymaga z mocy przepisu art. 101 § 3 k.r.o. zgody Sądu opiekuńczego (w związku z czym z założenia wykluczyć można dokonanie nieodpłatnych czynności prawnych, nieprzysparzających małoletnim świadczeń ekwiwalentnych).

O braku realności zbycia przysługujących małoletnim praw świadczy pośrednio również i to, że w księgach wieczystych, prowadzonych dla obu nieruchomości, brak jest wpisów dotyczących aktualnych właścicieli. Co do zasady nabywający nieruchomość w drodze spadkobrania właściciele nie muszą się nimi legitymować, jednak należało mieć na uwadze, że każdy racjonalny i przezorny właściciel, który zamierzałby zbyć nieruchomość, uprzednio zadbałby o ujawnienie swego prawa w księdze wieczystej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie, oddalając wniosek o udzielenie zabezpieczenia

(art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnie Sąd pierwszej instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 1 k.p.c.).

Z.:

1. odnotować – niezaskarżalne;
2. odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron bez pouczenia;
3. akta zwrócić SO.

MW